

O. JORDAN KUNICIC: *Rod izabrani*, II knjiga (II izd.), Zagreb 1967.

Pisao sam u BS o prvom svesku ovih duhovnih vježbi. Onda nisam ni znao da će drugi svezak uskoro izići u drugom izdanju. Prvoga, dakle, nema. Znači da su duše prigrlile ove meditacije s toliko srca s koliko ih je pisac darovao; da su s ko-rišću prošle usponom kamo ih ove egzercicije vode. Koliko naime možemo razabrati, ovo je pravi uspon. Radi se, kroz 24 meditacije, o izgradnji »novog čovjeka«, o sve jasnijim obrisima Kristovim u ljudskoj duši, o sve potpunijem doživljavanju milosti i prisutnosti Trojedinoga. Autor je najprije u nekoliko meditacija oslikao cilj redovničkog (i svećeničkog) života. Nanizao je zatim zapreke, bilo da proviru iz duha bilo da izbijaju iz tijela. Tu je dana prilično razrađena panorama glavnih grijeha i propusta koji nas muče na putu savršenosti. Napokon, posljednji i pretežni dio razmatranja opisuje ostvarenje višega života za kojim zapravo svako srce, makar samo i u potaji, čezne.

Čini se da i ovaj svezak satkivaju sve odlike i svi nedostaci koje napomenusmo za prvi svezak. Osim zdrave nauke, nutarnje logike, polaganog i postupnog razlaganja materije, djelo donosi mnogo veoma praktičnih prijedloga. Iz njega se može stvoriti slika »idealnog« redovnika — svećenika, kojoj ni savorski Dekret o redovništvu (i onaj o svećeništvu) nema što prigovoriti. Ove su meditacije svakako dosta zatvorene za razne proizvoljne i novatorske hirove, koji — znamo — uskaču i u klauzuru! Ovdje se ozbiljno računa s ozbiljnošću Božjega zakona, sa svetom uzvišenošću Isusovih savjeta, s dragocjenim željama svete Crkve. Koga taj duh odbija, toga ove egzercicije neće oduševiti.

Uza sve to, ostaje na snazi želja koju smo izrekli za prvi svezak: kamo sreće da je sve to za našu generaciju malo više raspjevano! Ne treba se bojati da bi tada »sol obljutačila«. Stanovita živost, pokretnost, slikovitost toliko pomaže našoj generaciji, koja je sva ponosena »civilizacijom slike«. Ova su razmatranja toliko duga da mogu postati zamorna ako ih nešto doživljajno i slikovito ne prožme i ne ponese. Priznajem da to može unijeti svaki egzer-

citator iz vlastitog blaga. Teže je s pojedincima koji uzmu ovakvo štivo da ga prelistavaju i proživljavaju za se.

Ako bi se oba sveska kada izdavalu u jednoj knjizi (možda i tiskom), na to bi bilo dobro pripaziti. A dotle želim i ovom svesku dobar uspjeh — dakle i treće izdanje.

M. Skvorc

ANTE KATALINIĆ: *Treptaji srca među tvornicama*. Dobri otac Antić, Split 1967, str. 150

Govori se da svako živo biće zrači. I duhovna bića na osobit način zrače. I pogani su opažali da moralna dobrota privlači i zanosi. A kršćanska duša? Ona raspolože božanskom snagom zračenja. O Kristu znamo da je iz njega izlazila sila koja je liječila sve (Lk 6,19). Iz svakog kršćanina mora izlaziti sila koja liječi duše. Sjajem kreposti na vanjštini, primjerom, savjetom itd.

Spomen na o. Antića i previše je živ da bi ga morali naglašavati. Najveća pohvala o pok. Antiću mogla bi se sažeti u »dobri otac Antić«. Veličina je jednostavna. Opis te duše, ako se uopće može opisati, prikazuje nam se u širini, izražajnoj slikovitosti. U toj prostranosti nalazi se jedna jezgra. To je vatra svećeničke duše pune Boga. A knjiga je skup iskrica te vatre.

Čovjek se pita: da li je današnja hiperprodukcija kršćanske štampe autentični kršćanski apostolat? Bez sumnje, iako tu i tamo ta štampa prelazi u balast. A bez svake je sumnje da utjelovljene fotografije Kristove rječitije govore i uvjeravaju. Konfucij je lutao svijetom da nađe čovjeka odlična u krepostima. Njega je želio da upravlja zemljom. Preko njega bi obratio svijet. Konfucij nije uspio. Kršćani mogu reći da imaju mnogo jakih uzora. Od njih s pravom očekuju obraćenje svijeta.

Teško je pisati o jednostavnoj duši. Penjati se uz litice bez uporišta? Gdje stati? Ništa revolucionarno, ništa dramatsko. Sve obično. Jednostavno. A ipak je sve uzvišeno. Svakidašnjica u svojoj spletenosti oživljena u jednostavnosti snagom Duha. On koraca lagano, šapće tiho,